

SENAT
L. 40, 13.05.2009

SENAT
PREȘEDINTE
Nr. _____
Data _____

L. 40/2009

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINET PREȘEDINTE

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România
Telefon: (+40-21) 313-2531 Fax: (+40-21) 312-5480
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.2059A/2009

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA GENERALĂ
Nr. J III / 12-05-2009

Domnului MIRCEA DAN GEOANĂ
PREȘEDINTELE SENATULUI

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă înaintăm, alăturat, copia sesizării de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.224/2008 pentru modificarea art.5 alin.(2) din Legea nr.415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, formulată de un număr de 65 de parlamentari.

Vă adresăm rugămintea de a comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 26 mai 2009, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 3 iunie 2009.

Primiți, vă rog, Domnule Președinte, asigurarea deplinei noastre considerații.

PREȘEDINTE
Prof. univ. dr. Ioan Vița

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTATILOR
Secretariatul general al Camerei Deputatilor**

SECRETAR GENERAL

București, 12.05.2009

Nr. 51/2681

dos. 20594/2009. Domnului

**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA GENERALĂ
Nr. *J59* / *12-05-2009***

**IOAN VIDA
Președintele Curții Constituționale**

Stimate domnule președinte,

În temeiul dispozițiilor art.15 alin.(4) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă trimitem alăturat sesizarea făcută de un număr de 65 de deputați referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Legii privind aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.224/2008 pentru modificarea art.5 alin.(2) din Legea nr.415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

Gheorghe Barbu

Parlamentul României

Camera Deputaților

Grupul Parlamentar al Partidului National Liberal

telefon: (021) 402 10 70 fax: (021) 402 10 72

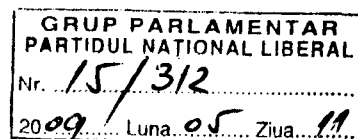
e-mail: pnl@cdep.ro

Bucuresti, 11.05.2009

Către,

Secretariatul general al Camerei Deputaților

Domnului Gheorghe Barbu

Domnule Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție, și în baza art. 27, alin (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă înaintăm **Sesizarea** Curții Constituționale cu privire la Legea privind aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 224/2008 pentru modificarea art. 5 alin (2) din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, adoptată de Senat, în calitate de cameră decizională, în 4 mai 2009 și de Camera Deputaților, în calitate de cameră de reflecție, în 24 februarie 2009.

lider Grup PNL

Călin Popescu Tăriceanu

Parlamentul României Camera Deputaților

telefon: (021) 402 10 70

fax: (021) 402 10 72

email: pnl@cdep.ro

DOMNULUI PROF. UNIV. DR. IOAN VIDA

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Stimate domnule Președinte,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României, al art. 11 lit. a) raportat la art. 15 alin 2 din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, deputații înscriși pe lista anexată formulează prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.224/2008 pentru modificarea art.5 alin.(2) din Legea nr.415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării adoptată de Senat, în calitate de cameră decizională, în 4 mai 2009 și de Camera Deputaților, în calitate de cameră de reflecție, în 24 februarie 2009

Situația de fapt

Biroul Permanent al Senatului a fost sesizat în ziua de 25 februarie 2009 asupra inițiativei legislative venite de la Camera Deputaților. În data de 6 aprilie 2009, raportul Comisiei pentru apărare, ordine publică și siguranță națională a fost introdus pe ordinea de zi ședinței plenului Senatului.

Caracterul acestei inițiative legislative este unul organic.

Inițiativa legislativă pentru modificarea Legii nr.415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării introduce următoarea modificare:

- Art. 5, alin.(2): *Președintele Senatului și Primul-ministru al Guvernului României îndeplinesc funcțiile de vicepreședinți ai Consiliului Suprem de Apărare a Țării.*

În opinia noastră, adoptarea acestui act normativ reprezintă o încălcare gravă a art. 1 alin. (4), art. 71 alin. (2), art. 115 alin. (4) și (6) din Constituția României, având în vedere argumentele pe care le vom expune în continuare.

A. Încălcarea art.1 alin (4) din Constituția României

În Constituția României, Consiliul Suprem de Apărare a Țării este menționat în titlul III – Autoritățile publice, capitolul V – Administrația publică. Astfel, conform art. 119, *„Consiliul Suprem de Apărare a Țării organizează și coordonează unitar activitățile care privesc apărarea țării și securitatea națională, participarea la menținerea securității internaționale și la apărarea colectivă în sistemele de alianță militară, precum și la acțiuni de menținere sau de restabilire a păcii.”*

Raporturile acestei autorități cu Parlamentul sunt reglementate de art. 65 alin. (2) lit. g, care stabilește în sarcina Camerelor reunite analiza, în ședință comună, a rapoartelor Consiliului Suprem de Apărare a Țării. Această prevedere este întărită de art. 111 alin. (1): *„Guvernul și celelalte organe ale administrației publice, în cadrul controlului parlamentar al activității lor, sunt obligate să prezinte informațiile și documentele cerute de Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora.”* Așa cum s-a evidențiat de doctrină, de esența statutului juridic al CSAT este faptul că el este supus verificării parlamentare (V. Vedinaș în Constituția României, Comentariu pe articole, Coord. I. Muraru, E.S. Tănăsescu, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 1142, cu referire la T. Drăganu, Drept Constituțional și Instituții Politice. Tratat elementar, vol II, p. 327).

În cadrul constituțional menționat anterior, legiuitorul român poate stabili prin lege organică „organizarea Guvernului și a Consiliului Suprem de Apărare a Țării”, conform art. 73 alin. (3) lit. e.

În prezent, organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării sunt reglementate prin Legea nr. 415/2002, M. Of. nr. 494 din 10 iulie 2002, modificată prin O.U.G. nr. 224/2008, M. Of. nr. 899 din 31 decembrie 2008. Conform art. 1, *„Consiliul Suprem de Apărare a Țării este autoritatea administrativă autonomă investită, potrivit Constituției, cu organizarea și coordonarea unitară a activităților care privesc apărarea țării și siguranța națională.”*

Prin urmare, cadrul constituțional și legal invocat anterior stabilește în mod neechivoc natura juridică a CSAT: autoritate a administrației publice centrale, autonomă față de Guvern, prezidată de Președintele României și supusă controlului Parlamentului.

Acest punct de vedere este îmbrățișat și de doctrină (M. Constantinescu, A. Iorgovan, I. Muraru, E.S. Tănăsescu – Constituția României revizuită, comentarii și explicații, Ed. All Beck, 2004, p. 248), neexistând nicio dispută legată de apartenența acestei autorități la sfera executivă, aflată într-o poziție autonomă față de Guvern și sub control parlamentar.

Extinderea componenței CSAT, autoritate aparținând puterii executive, prin includerea Președintelui Senatului, alături de reprezentanții ai instituțiilor și structurilor din sfera puterii executive responsabile în domeniul apărării și securității naționale, nu are niciun temei constituțional și încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat (art. 1 alin. (4)).

Așa cum se arată și în doctrină, „distincția între legislativ și executiv rămâne una din trăsăturile fundamentale ale statelor democratice”, fiind acordată „întâietate în plan politic decizional executivului, Parlamentului rezervându-i-se rolul de reflecție și de control al guvernului” (Constituția României, Comentariu pe articole, Coord. I. Muraru, E.S. Tănăsescu, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 16).

Senatul este una dintre cele două camere ce alcătuiesc Parlamentul, „organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării” (art. 61).

Senatul nu are, la nivel constituțional, nicio atribuție expresă, de sine stătătoare, în domeniul apărării și securității naționale, toate atribuțiile din această sferă revenind celor două camere reunite – Parlamentului ca organ reprezentativ suprem – conform art. 65 alin. (2) din Constituție.

Așa cum am arătat anterior, CSAT se află sub control parlamentar, având obligația de a prezenta rapoarte Parlamentului, anual sau ori de câte ori se consideră necesar. Prin prezentarea de rapoarte de către CSAT, controlul parlamentar este asigurat (I. Vida, Puterea executivă și administrația publică, p. 166).

Prin urmare, prin adoptarea O.U.G. 224/2008, Președintele Senatului devine judecător în propria cauză, contrar principiului general de drept *Nemo iudex in sua causa*, situație care nu poate fi conceput în condițiile art. 1, alin. (3) și (4) din Constituția României.

Pe de o parte, este „co-autor al” unor decizii administrative (aprobarea bugetelor, planurilor de achiziții militare etc), în calitate de Vice-președinte CSAT, pe de altă parte „cenzor” al acestor decizii, în cadrul exercitării controlului parlamentar, în calitate de Președinte al Senatului. Președintele Senatului se află concomitent în conducerea organului decizional (CSAT, autoritate colegială exercitând puterea executivă, care emite hotărâri obligatorii pentru instituțiile vizate) și în conducerea organului de control (Parlament, organ reprezentativ suprem, exercitând puterea legislativă, în fața căruia „dă socoteală” CSAT).

Prin această modificare, rolul fundamental ce revine Parlamentului în cadrul democrației constituționale (art. 1 alin. 4), în conformitate cu principiul separației și echilibrului puterilor, este puternic diminuat.

Expunerea de motive a actului normativ nu prezintă un argument propriu-zis pentru această modificare, neexistând nicio conexiune logică între premisă și concluzie: „*neincluderea în conducerea Consiliului Suprem de Apărare a Țării a conducerii Parlamentului României poate conduce la deficiențe în*

activitatea acestui organism, deoarece CSAT este autoritatea administrativă investită, potrivit Constituției, cu organizarea și coordonarea unitară a activităților care privesc apărarea țării și siguranța națională”.

Prin această expunere de motive se decretează practic, un viciu în reglementarea actuală, care impune o intervenție legislativă de urgență: „În acest moment, conducerea forului legislativ nu este reprezentată în niciun fel în cadrul Consiliului Suprem de Apărare a Țării, ceea ce nu este explicabil având în vedere faptul că Președintele Senatului României îndeplinește, practic, a doua funcție de demnitate publică în stat, asigurând inclusiv interimatul funcției de Președinte al României, potrivit sistemului constituțional actual. [...] Luând în considerare necesitatea asigurării unei conduceri a Consiliului Suprem de Apărare a Țării care să reflecte importanța acestei instituții, precum și rolul Președintelui Senatului în sistemul constituțional actual, este imperios necesară consacrarea prezenței reprezentantului forului legislativ în sistemul decizional al CSAT”.

În rezumat, susținerea este următoarea: prezența reprezentantului forului legislativ în sistemul decizional CSAT (adică în sistemul decizional al unei autorități executive aflată sub control parlamentar!) este necesară pentru a sublinia importanța acestui for, având în vedere rolul Președintelui Senatului în sistemul constituțional actual, acesta ocupând a doua funcție de demnitate publică în statul român.

În opinia noastră, susținerea afirmă *expressis verbis* încălcarea principiului separației puterilor în stat și se fundamentează pe o analiză lipsită de profunzime a rolului Președintelui Senatului în sistemul constituțional actual.

Într-adevăr, conform art. 98 alin. (1) din Constituție, „Dacă funcția de Președinte devine vacantă ori dacă Președintele este suspendat din funcție sau dacă se află în imposibilitate temporară de a-și exercita atribuțiile, interimatul se asigură, în ordine, de președintele Senatului sau de președintele Camerei Deputaților.”

În legătură cu această prevedere, se impun trei observații.

În primul rând, articolul 98 alin. (1) conține o normă cu caracter de excepție, fiind astfel aplicabil principiul strictei interpretări a excepțiilor, ce nu permite extinderea atributelor ce revin Președintelui Senatului în afara ipotezelor normei.

În al doilea rând, aceste funcții nu pot fi cumulate, așa cum se evidențiază în doctrină: „considerăm că pe toată perioada în care, fie Președintele Senatului, fie cel al Camerei Deputaților îndeplinesc funcția de Președinte al României, ei trebuie să fie suspendați din funcția de președinte al uneia dintre Camerele Parlamentului, urmând să reia aceste funcții după încetarea interimatului funcției de șef de stat” (S. Deaconu, în Constituția României, Comentariu pe articole, Coord. I. Muraru, E.S. Tănăsescu, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 918).

În al treilea rând, Președintele Senatului și Președintele Camerei Deputaților au o legitimitate egală, fiind persoane alese prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat, fapt ce le îndreptățește în mod egal să exercite temporar cea mai înaltă funcție în statul român. Așa cum se precizează în doctrină (S. Deaconu, op. cit., pag. 918), rațiunea pentru care ordinea prevăzută de art. 98 dă precădere

Președintelui Senatului poate fi vârsta cerută de lege pentru a putea candida la cele două funcții (apropiată pentru senator și președinte al țării) sau nivelul de reprezentativitate.

În concluzie:

- art. 98 nu consacără o importanță distinctă Președintelui Senatului față de Președintele Camerei, care să justifice competențe sporite doar pentru primul, așa cum prevede O.U.G. 224/2008;
- art. 98 nu conferă nici Președintelui Senatului, nici Președintelui Camerei, în calitate de reprezentanți ai forului legislativ, prerogative în domeniul puterii executive; pe perioada exercitării interimatului prezidențial, ei nu exercită funcțiile de conducere în Parlament;
- art. 98 consacără o excepție, ce impune o strictă interpretare.

Având în vedere cele de mai sus, se poate observa că art. 98 nu constituie un temel constituțional pentru extinderea competențelor Președintelui Senatului în sfera puterii executive, așa cum prevede O.U.G. nr. 224/2008, act ce încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat.

B. Încălcarea art. 71. alin (2) din Constituția României

Potrivit art. 71, alin. (2) Calitatea de deputat sau de senator este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de membru al Guvernului.

Conform art. 177, alin (2) din Regulamentul Senatului, „Prin funcțiile publice de autoritate incompatibile cu calitatea de senator se înțelege funcții din administrația publică asimilate celor de ministru, funcțiile de secretar de stat, subsecretar de stat și secretar de stat din cadrul organelor de specialitate din subordinea Guvernului sau a ministerelor, funcțiile din Administrația Prezidențială, din aparatul de lucru al Parlamentului și al Guvernului, funcții de conducere specifice ministerelor, celorlalte autorități și instituții publice [...]”.

Așa cum am arătat la punctul anterior, CSAT este o autoritate a administrației publice centrale, autonomă față de Guvern, prezidată de Președintele României și supusă controlului Parlamentului.

Prin urmare, funcția de vicepreședinte CSAT este o funcție publică de autoritate din sfera puterii executive, în sensul art. 71 din Constituție și al art. 177 alin (2) din Regulamentul Senatului, fiind astfel incompatibilă cu mandatul de senator sau deputat.

O.U.G. 224/2008 încalcă astfel statului parlamentarului, stabilit de Constituția României.

C. Încălcarea art. 115, alin. (4) și (6) din Constituția României

Constituția României permite Guvernului să adopte ordonanțe de urgență „numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora” (art. 115 alin. (4)). De asemenea, în anumite limite materiale: „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică” (art. 115 alin. (6)).

În procedura de adoptare a O.U.G 224/2008, Guvernul nu a respectat niciuna din aceste prevederi.

În primul rând, conform jurisprudenței Curții Constituționale cazul excepțional, de care depinde regimul special constituțional a adoptării unei ordonanțe de urgență, este definit în raport cu necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public (Decizia nr 65/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.129 din 28 iunie 1995). Curtea a precizat că esența cazului excepțional este caracterul său obiectiv, în sensul că existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență (Decizia nr.83/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.211 din 8 iunie 1998).

În urma modificării constituționale din 2003, Curtea a devenit și mai exigentă în interpretarea condițiilor prevăzute de art. 115. Prin Decizia nr. 255/2005, Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005 Curtea a precizat că “invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în situație extraordinară, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate, în a căror considerare, de altfel, reglementarea în cauză a fost adoptată pe calea ordonanței. Întrucât însă asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței situației extraordinare, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate - situația extraordinară -, a cărui respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi inadmisibil.”

Așadar, conform jurisprudenței Curții pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public.

În plus, așa cum a statuat Curtea, este necesară descrierea concretă a împrejurărilor ce constituie situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată (Decizia nr. 258/2006, publicată în Monitorul Oficial nr.341 din 17 aprilie 2006).

În cazul de față, situația extraordinară și urgența sunt proclamate, fără a fi motivate, așa cum impune textul Constituției și nu este precizat niciun element cuantificabil prin care să se demonstreze felul în care activitatea CSAT ar fi perturbată în absența modificării.

În expunerea de motive a legii pentru aprobarea O.U.G. nr. 224/2008, și în nota de fundamentare a Ordonanței, se afirmă doar că este inexplicabilă lipsa de reprezentare la nivelul CSAT a conducerii Parlamentului, în ciuda faptului că Președintele Senatului României îndeplinește a doua funcție de demnitate publică în stat. În opinia Guvernului, această „situație extraordinară” e de natură să amenințe buna funcționare a acestei autorități: *„Neinclusiunea în conducerea Consiliului Suprem de Apărare a Țării a conducerii Parlamentului României poate conduce la deficiențe în activitatea acestui organism, deoarece CSAT este autoritatea administrativă investită, potrivit Constituției, cu organizarea și coordonarea unitară a activităților care privesc apărarea țării și siguranța națională”*.

Așa cum subliniam anterior, nu există o corelare logică între premisă (lipsa de reprezentare a Parlamentului) și concluzie (perturbarea activității CSAT deoarece este o autoritate administrativă investită cu anumite competențe). Nu se precizează de ce o asemenea reglementare nu poate fi amânată, din moment ce Consiliul a funcționat fără probleme în absența reprezentanților Parlamentului în perioada 2002 – 2008.

Cât privește detalierea concretă a circumstanțelor ce constituie situația extraordinară, singurele detalii furnizate sunt cele referitoare la importanța instituției, care trebuie corelată cu importanța funcției: „necesitatea asigurării unei conduceri a Consiliului Suprem de Apărare a Țării care să reflecte importanța acestei instituții, precum și rolul Președintelui Senatului României în sistemul constituțional actual, este imperios necesară consacrarea prezenței reprezentantului forului legislativ în sistemul decizional al CSAT”.

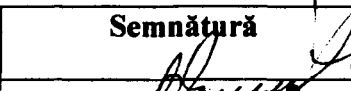

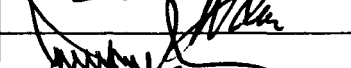
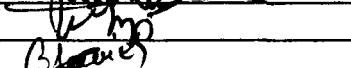
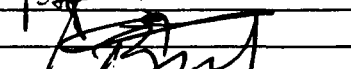
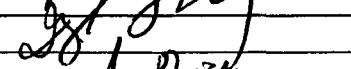

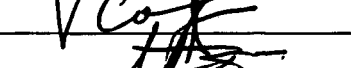
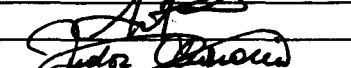
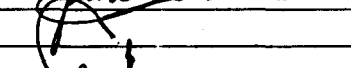
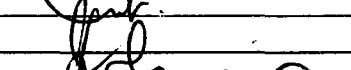
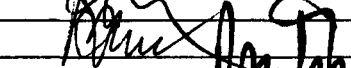
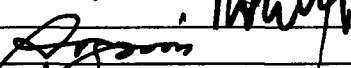
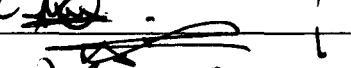
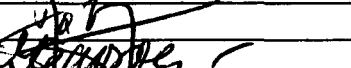
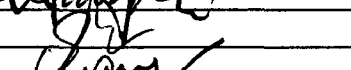
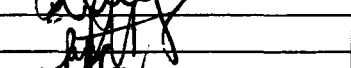
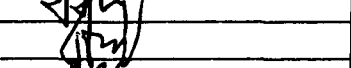

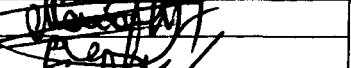
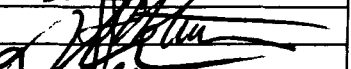

Referitor la respectarea art. 115 alin. (6), doctrina apreciază că „prin sintagma «nu pot afecta regimul», legiuitorul constituant a urmărit regulile care sunt stabilite prin legile care au ca obiect organizarea și funcționarea acestor instituții fundamentale” (A. Iorgovan, în M. Constantinescu, A. Iorgovan, I. Muraru, E.S. Tănăsescu – Constituția României revizuită, comentarii și explicații, Ed. All Beck, 2004, p. 227).

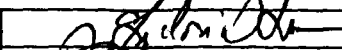
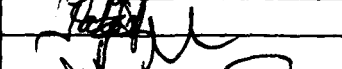
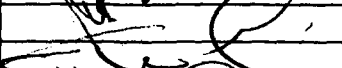
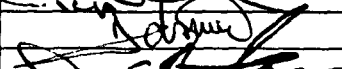

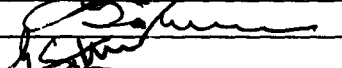
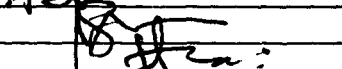

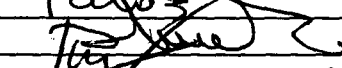
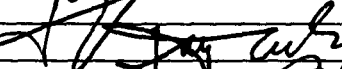

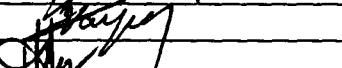
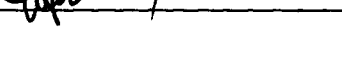

Același autor, evidențiază faptul că sfera instituțiilor fundamentale are în vedere atât instituțiile menționate în Titlul III, dar și autoritățile publice reglementate în alte titluri ale Constituției. Din punct de vedere funcțional, având în vedere competențele atribuite de legiuitorul constituant, importanța Consiliului Suprem de Apărare a Țării este de netăgăduit, aspect subliniat expres și de Guvern. Prin urmare, este de neconceput o interpretare care ar exclude CSAT din sfera instituțiilor fundamentale ale statului.

În consecință, O.U.G. nr. 224/2008 afectează regimul uneia dintre instituțiile fundamentale ale statului. Considerăm așadar că a permite Guvernului să confere caracterul de urgență, în sensul art. 115, unei situații care nu prezintă niciun imperativ obiectiv, ce justifică adoptarea unui act prin care se modifică organizarea unei instituții fundamentale a statului, echivalează cu acordarea unui drept nelimitat de legiferare Guvernului, un cec în alb ce contravine flagrant restricțiilor impuse delegării legislative de Constituția României.

Anexăm tabelul cu semnatarii prezentei sesizări de neconstituționalitate.

LISTĂ ANEXĂ

NR. CRT.	Deputat PNL	Semnătură
1.	Adomniței Cristian	
2.	Almajanu Marin	
3.	Atanasiu Teodor	
4.	Banu Mihai	
5.	Berci Vasile	
6.	Bordeianu Dan	
7.	Bostan Emil	
8.	Buda Viorel	
9.	Budurescu Daniel	
10.	Buican Cristian	
11.	Burlacu Cristian	
12.	Calimente Mihăiță	
13.	Cazan Mircea	
14.	Chițoiu Daniel	
15.	Chiuariu Tudor	
16.	Coroamă Gheorghe	
17.	Cristian Horia	
18.	Dobre Ciprian	
19.	Dobre Cristina	
20.	Dobre Victor Paul	
21.	Donțu Aurel Mihai	
22.	Dragomir Gherghe	
23.	Dumitrică George	
24.	Fenechiu Relu	
25.	Gabor Gheorghe	
26.	Gavrilescu Grațiana	
27.	Gerea Dominic Andrei	
28.	Gorghiu Alina	
29.	Holban Titi	
30.	Horj Pavel	
31.	Irimescu Mircea	
32.	Jolța Nicolae	
33.	Lupu Mihai	
34.	Marian Mihai Dan	
35.	Morega Dan Ilie	
36.	Motreanu Dan	
37.	Nicolăescu Eugen	
38.	Olteanu Bogdan	

39.	Orban Ludovic	
40.	Palăr Ionel	
41.	Palașcă Viorel	
42.	Păsat Dan	
43.	Pieptea Cornel	
44.	Plăiașu Gabriel	
45.	Pocora Cristina	
46.	Pop Virgil	
47.	Popa Marius Octavian	
48.	Popescu Tăriceanu Călin	
49.	Rebenciuc Neculai	
50.	Săftoiu Adriana	
51.	Săpunaru Nini	
52.	Scutaru George	
53.	Stroe Ionuț Marian	
54.	Știrbu Gigel	
55.	Tăbugan Ion	
56.	Taloș Gheorghe Mirel	
57.	Timiș Ioan	
58.	Tușa Diana Adriana	
59.	Țaga Claudiu	
60.	Țîmpău Radu	
61.	Țintean Ioan	
62.	Țurcanu Florin	
63.	Uioreanu Horea Dorin	
64.	Varga Ana Lucia	
65.	Voicu Mihai	